

Атанас Далчев

Гостенка

Сънят е портата едничка, през която
умрелите при живите дохождат.
Ти влизаш и до мене сядаш бавно.
Аз пръстена със лявата ръка прикривам.
Седиш с усмивка върху устните: ти знаеш.
Не, не, това и другото не ни разделят,
ний пак сме заедно и си говорим.
Ах, как е сладостно това, и тъжно!
Но изведнъж, навън заслушана, ти ставаш
и мълком тръгваш, както в миналите нощи.
Не си отивай! Ден, не ме събуждай още!

1974 г.

КРАЙ

© 1974 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12161>]